Змиевки.

(Самодивски)

Маринка и Самодиви

Гдъто си слънце зелено,
Тамъ има мома зелена
На ясно мъсто заспала
На самодивско играло
На говедарско гадало,
Спала, мома, що спала
Като си отъ сънь събуди
Въдъ нея стоятъ три моми
Три моми хиле самодиви
Първата отговаряше:
„Хайде да земемъ Маринка
За самодивска гледа".
Втората вели, говори:
„Какъ ще Маринка да земемъ
Като е дъща у майка
Тя за сина тя за дъщеря?"
Третата, вели, говори:
„И ми тежка е тъй майка
Гдъто е дъща у майка
Че ще мамида плаче,
Да плаче дали вресели:
Въ подолника на изгратъ,
Въ второтъ въ мала градина,
Въ градина още на нива,
На нива още на поле."—
Че на Маринка думаче:
„Стани Маринка а стани,
Стани иди си у вси
До кадеинъ мешки
Гдъто ще дата земене
За самодивска гледа
Да дойдешъ на нашъ вигалъ
Да видишъ какъвъ чудъ
Не чудесъ, мари, не тачемъ